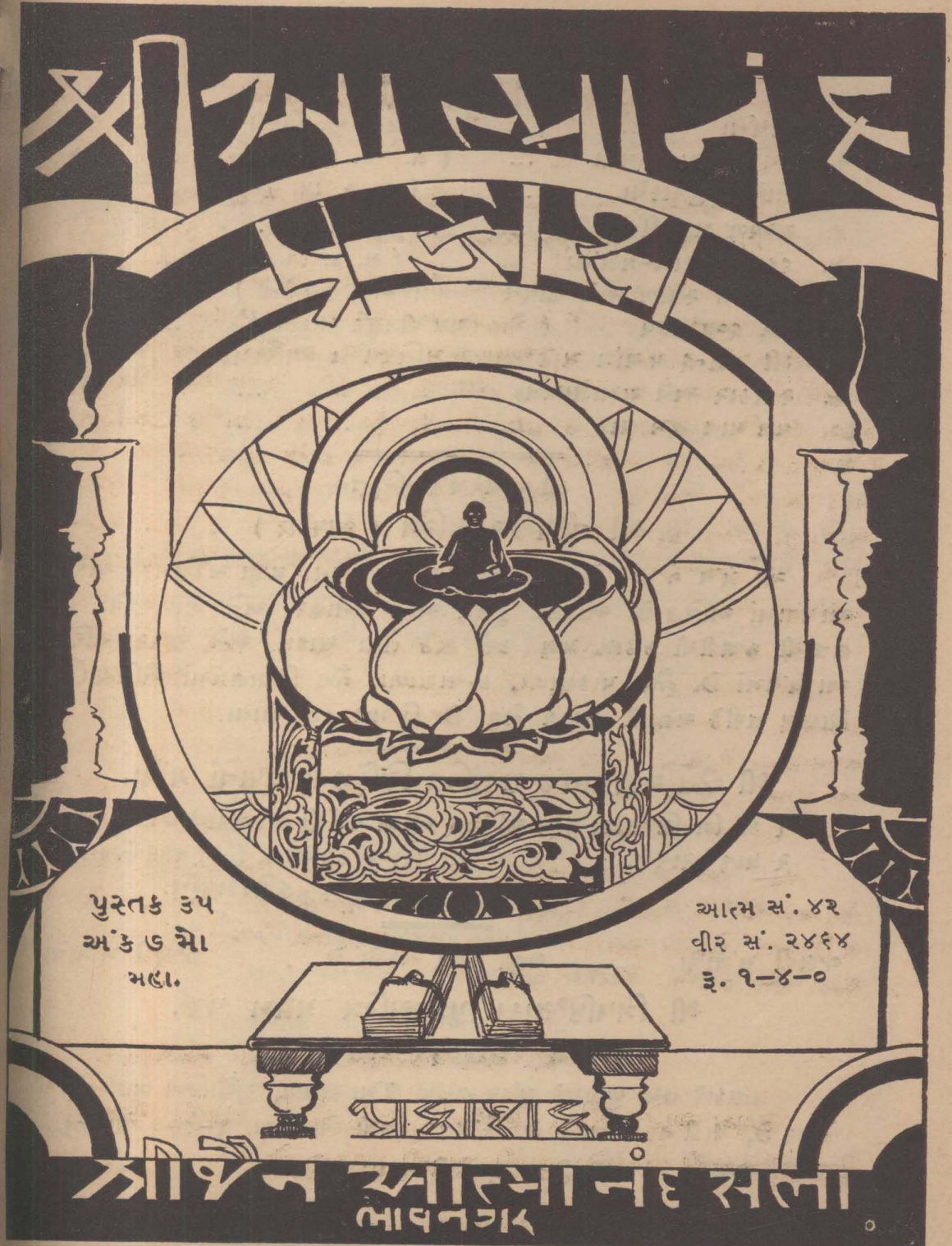

વિષય-પરિચય.

૧. પ્રાર્થના	...	(છોટમ અ. ત્રિવેદી)	...	૧૬૧
૨. કર્મ-દીલા સવૈયા	...	(લે. આ. શ્રી કર્તુરવિ.)	...	૧૬૨
૩. સોનેરી સુવાક્યો.	...	(સ. ક. વિ.)	...	૧૬૪
૪. સમ્યક્ જ્ઞાનની કુંચી	...	...	...	૧૬૬
૫. દૃઢગુણાનુરાગ-પ્રશંસા	...	(સ. ક. વિ.)	...	૧૬૮
૬. ત્યાગના સ્વરૂપ અને સાધન	...	(અનુ. અભ્યાસી)	...	૧૭૦
૭. ૫૨ દ્રવ્યસ્વરૂપ	(મોહનલાલ દીપયંદ્ર ચોકસી)	...	...	૧૭૫
૮. શ્રી મહેન્દ્ર પંચાંગ માટે સાક્ષર મુનિવર્યનો અભિપ્રાય	...	...	...	૧૮૦
૯. સ્ત્રીકાર અને સમાલોચના	...	...	...	૧૮૨
૧૦. વર્તમાન સમાચાર	...	...	...	૧૮૩

શ્રી અમરચંદ્રસૂરિકૃત—

શ્રી તીર્થંકર ચરિત્ર (ભાષાંતર)

આ ગ્રંથ જેમાં ચોવીશ તીર્થંકર ભગવાનના ઘણા સંક્ષિપ્તમાં ચરિત્રો આપવામાં આવેલ છે. આટલા ટૂંકા, અતિ મનોહર અને બાળબાળો સરલતાથી જલદીથી કંઠાત્ર પાળી કરી શકે તેવા સાદા, અને સુંદર ચરિત્રો આ ગ્રંથમાં છે. જૈન પાઠશાળા, કન્યાશાળા, જૈન વિદ્યાલયમાં ઐતિહાસિક શિક્ષણ તરીકે ચલાવી શકાય તેવું છે. કિંમત દશ આના.

શ્રી જૈન આત્માનંદ શતાબ્દિ સિરિઝના છપાતાં ગ્રંથો.

૧ શ્રી ત્રિપષ્ટિલાકા પુરૂષ ચરિત્ર (બીજા પર્વથી દશ પર્વો) પ્રત તથા બુદ્ધાકારે.

૨ ધાતુપારાયણ.

૩ શ્રી વૈરાગ્ય કદંબલતા (શ્રી યશોવિજયજીકૃત)

૪ પ્રાકૃત વ્યાકરણ હુણ્ડિકાવૃત્તિ.

જલદી મંગાવો.

ઘણી થોડી નકલો છે.

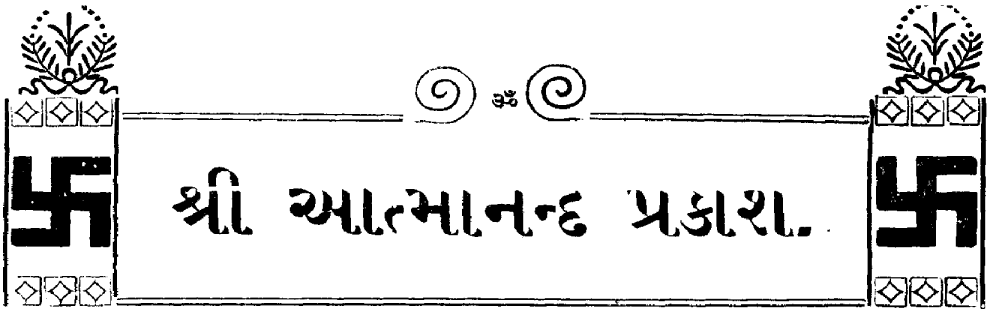
જલદી મંગાવો.

શ્રી ત્રિપષ્ટિલાકા પુરૂષચરિત્ર પ્રથમ પર્વ.

(શ્રી દેવેન્દ્રસૂરિકૃત ટીકાવાળું)

પ્રતાકારે તથા બુદ્ધાકારે સુંદર ટાઇપ, ઉંચા કાગળ, સુશોભિત બાઈન્ડીંગથી તૈયાર છે, થોડી નકલો બાકી છે. કિંમત મુદ્દલથી ઓછી રૂ. ૧-૮-૦ પો. બુદ્ધં.

બીજા પર્વથી છપાય છે.

જન્મનિ કર્મક્રેશૌરનુબદ્ધેઽસ્મિન્સ્તથા પ્રયતિતવ્યમ્ ।

કર્મક્રેશાભાવો યથા ભવત્યેષ પરમાર્થઃ ॥ ૧ ॥

“ કર્મરૂપ કષ્ટથી વ્યાપ્ત એવા આ જન્મમાં એવો (શુભ)
પ્રયત્ન કરવો કે જેના પરિણામે કર્મરૂપ કષ્ટ (સદંતર)
વિનાશ પામે, -આ (માનવજન્મનું) રહસ્ય છે. ”

શ્રીમદ્ ઉમાસ્વાતિવાચક-તત્ત્વાર્થ ભાષ્ય.

પુસ્તક ૩૧] વીર સં. ૨૪૬૪. માઘ. આત્મ સં. ૪૨. આં શં વર્ષ ૨ જુનું [અંક ૭ મો.

“ પ્રાર્થના. ”

[રાગ : યમન કલ્યાણ. તાલ ત્રિતાલ, માત્રા ૧૬.]

મહાવીર રટ મન, હરનિશ; (૨)

જૈનો-તારક જિનવર હે પ્રભો !

ભવદુઃખલંજન આપ છો હે પ્રભો ! મહાવીરં

સુમતિ આપત, કુમતિ કાપત,

હુઃખકર સુખકર સુરતિ મનહર;

“ છોટમ ” વહે મહાવીર રટ મન. હરનિશ ૦

“ છોટમ ” અ. ત્રિવેદી.

કર્મ-લીલા સવૈયા.

લેખક૦ આચાર્યશ્રી કસ્તૂરવિજયજી.

ગામડીયો એક નર, હતું નહિં પાસે જર,
છોડીને પોતાનું ઘર, આંચો મોટા ગામમાં;
રખાવો ગલીએ ગલી, તોયે ન નોકરી મલી,
ધનની તો આશ ટળી, હારી ગયો હામમાં;

ખાવાને જોઈયે ધાન, વિચારી તે અણબાણ,
પેટ સાટે છોડી માન, રહ્યો શેઠ ધામમાં;
જ્ઞાની કહે એક શેઠ, એક કરે તેની વેઠ,
કરમના ફેર હેઠ, રહ્યા જુદા કામમાં. ૧

ઘરમાં હલકું કામ, ખંતથી કરે તમામ,
વીત્યા માસ બાર આમ, ત્યારે શેઠ ધ્યાનમાં;
લઈને બાંધ્યો પગાર, રૂપિયા મહિને ચાર,
છોડાવીને ઘર કાર, રાખીયો દુકાનમાં;

નીતિ જોઈ શાહુકાર, વધારે પછી પગાર,
વીતિયાં વરસ ચાર, લાગ રાખ્યો માનમાં;
જ્ઞાની કહે જાણ્ય ફેર, વેપાર તે જુદો કરે,
ધની બની શેઠ પરે, વધ્યો સનમાનમાં. ૨

અંતરાય તૂટી ગયો, કોટ્યાધિપતિ તે થયો,
ભૂખમરો ભૂલી ગયો, આવી ધનમદમાં;
ખરીદી ભૂમિ હજાર, વીધાં રાખી એક કાર,
બંગલો બંધાવ્યો બાર, બાગ કર્યો હદમાં;

પૂરતો ચોમેર કોટ, અણીને કરી ત્યાં ઓટ,
હવે શી હતી ત્યાં ખોટ? ભાળ્યો શેઠ પદમાં;
જ્ઞાની કહે રંક રાય, નશીબે ક્ષણમાં થાય,
ચિંતા સહુ ટળી જાય, વધ્યો દેહ કદમાં. ૩

કર્મ-લીલા સવૈયા.

૧૬૩

બાગ દ્વાર ભીંતમાંય, પાટીયું લખી ચોડાય,
બાગમાં રજા સિવાય, કોઈએ ન આવવું;
કોટ પાટલૂન બૂટ, સદાય મોમાં ચીરૂટ,
બાવામાં બધીય છૂટ, ભાવતું મંગાવવું;

જોઈયે ખુરશી મેજ, સુવાને સુંદર સેજ,
મૂછ તો ક્યાંથી રહે જ? રોજ જ્યાં મુંડાવવું;
જ્ઞાની કહે ધન અતિ, મળે પછી ફરે મતિ,
દયા નહિં દિલ રતિ, ગરીબ સતાવવું. ૪

એક સમે એક નર, બુદ્ધિશાળી બહુતર,
વાંચે બાગ દ્વાર પર, લગાવેલું પાટીયું;
વાંચીને મનમાં હસ્યો, બાગમાં તરત ધસ્યો,
શેઠનો મીઠાજ ખસ્યો, ડહાપણ છાંટીયું;
વાંચ્યું ન કાંરે ગમાર! પાટીયું ચોડેલું ખાર,
નીકળ ખાઈશ માર, શું છે અહીં દાટીયું?
જ્ઞાની કહે હવે શેઠ, પહેલાં તો કરતો વેઠ,
જીવતો ખાઈને એંઠ, પાપ સહુ પ્રાટીયું. ૫

બોલ્યો બોલ ધીમે રહી, શેઠ વાત સાચી કહી,
પૂછ્યું પાટીયાને સહી, બાગમાંહિ આવવા;
ઉત્તર ન આપ્યો જ્યારે, રજા લેવા આવ્યો ત્યારે,
તમારી પાસે અત્યારે, મંજ્યા છે અડાવવા;
મનમાં બુઝો વિચારી, ધનનો નિશો ઉતારી,
મતિ ક્યાં ગઈ તમારી?, પાટીયું બોલાવવા;
જ્ઞાની કહે જાંબાણો, પડી ગયો શેઠ શાણો,
કહે દુઃખી દશા જાણો, ગરીબ બચાવવા. ૬

બુદ્ધિશાળી બોધ કરી, ગયા પછી મતિ ફરી,
શેઠની દશા સુધરી, અભિમાન છોડીયું;
ગરીબ દશા સંજારી, પેલાંની શેઠે વિચારી,
દુઃખી દુઃખ દિલ ધારી, સદાવ્રત જોડીયું;
નમીને હમેશાં ચાલે, વિનય વિવેક પાળે,
સહુને મદદ આલે, પાટીયાને તોડીયું;
જ્ઞાની કહે મૂકી માન, ગરીબોનું રાખે ધ્યાન,
તેનું વધે બધે માન, જલે આપે દોડીયું. ૭

સોનેરી સુવાક્યો.

સંગ્રાહક : સ. ક. વિ.

- ૧ દરેક જણાએ એટલું તો જરૂર માનવું જોઈએ કે, સંયોગ—વિયોગ, સુખ—દુઃખ, રાગ—દ્વેષ, લાલ—અલાલ, વિગેરે યોગ કોઈ વ્યવસ્થિત કારણને અંગે જ થાય છે (અદૃશ્ય નિયમથી જ થાય છે).
- ૨ કોઈનો પણ સમાગમ કરવો તે ઉચિત તો નથી જ, પણ જ્યાં સુધી એકાંત જીવન ગાળવા જેવી (સંપૂર્ણ ત્યાગમય) સ્થિતિ ન થાય ત્યાં સુધી સત્સમાગમ જરૂરી છે.
- ૩ હજારો વચન સાંભળવા, અનેક શાસ્ત્રો વાંચી જવાં, તેના કરતાં થોડું વાંચન ને તે વર્તનમાં મુકાયું હોય તો તે વિશાળ વાંચન કરતાં આધ્યાત્મિક ઉન્નતિમાં વિશેષ આલંબનરૂપ છે.
- ૪ જે કાંઈ કર તે વ્યવસ્થિત નિયમથી કર, કારણ નિયમિત કરવામાં આવતું કામ, કર્તવ્ય (ધર્મ) ધારેલી સિદ્ધિ અને આનંદ આપે છે.
- ૫ પઠન કરવા કરતાં મનન અને સુખના ગોખેલમાંથી બોલી જવાં કરતાં મંથન બાદ વર્તન વધુ શ્રેયસ્કર છે.
- ૬ જો તમારે જગતમાં વંદ્ય થવું હોય તો કોઈનું અહિત ન થાય તેવું વર્તન, સત્સમાગમ, સત્શાસ્ત્રોનું મનન, પ્રહાર્ય, દયા, ક્ષમા વિગેરે સદ્ગુણો વિકસાવવા જરૂરી છે.
- ૭ અગમ્ય સંસારચક્રની કાંઈ ખબર જ પડતી નથી. અનેક વખતની માતા સ્ત્રીરૂપે અને સ્ત્રી તે માતાપણે પણ અનુભવાય છે.
- ૮ સ્ત્રી શરીર પર કેવળ મોહ જ હોય તો તેનો અટકાવ તેના ચામડી વિનાના શરીર અને પુદ્ગલના વિજ્ઞાનથી કરો. (તેનું આંતરસ્વરૂપ વિચારી તે યથાર્થ સમજતાં તેના ઉપરનો મોહ સહેજે ઉતરી જવા સંભવ છે.)
- ૯ જીવીને મરવા કરતાં મરીને જીવવું વધારે જહેતર છે. (એવા રૂડા મરણ—જીવનનું અન્ય મુમુક્ષુ જનો પણ પ્રેમથી અનુકરણ કરવા લાગે છે)
- ૧૦ કલાકો સુધી લાપણો આપવા અગર ધર્મોપદેશથી જે અસર થતી નથી તે અસર શુદ્ધ વર્તનથી વધારે સરસ થશે, થવા પામશે.
- ૧૧ વિવેકથી વિચાર કરવામાં આવે તો, જ્યાં લય ત્યાં શોક, ભોગ ત્યાં રોગ અને રોગ અને શોક ત્યાં સુખનો અલાવ હોય છે; માટે સુખના

સોનેરી સુવાક્યો.

૧૬૫

- અભાવવાળી વસ્તુઓ ત્યાગવી જ ઉચિત છે.
- ૧૨ જેમ લોહીનો ડાઘ લોહીથી જતો નથી પણ પાણીથી જાય તેમ સાંસારિક સુખ-દુઃખ સંસારની કોઈ પણ વસ્તુથી મટતાં નથી; માટે જ ત્યાગ (ચારિત્ર-ભાવના રાખવી) એ મૂક્તિદાતા છે.
- ૧૩ લોભ એ એક એવી વસ્તુ છે કે આખી સૃષ્ટિનું રાજ્ય મળવા છતાં તૃપ્તિ થતી જ નથી. તૃષ્ણા આકાશ જેવી અમર છે માટે વિવેકી પુરુષોએ સંતોષનું શરણ લેવું ઘટે છે. સંતોષવડે લોભનો જલ્દી અંત આવે છે.
- ૧૪ સંસારરૂપી ગાડાને રાગ ને દ્વેષ બે પૈડાં છે માટે સુમુક્ષુઓએ આ પૈડાંઓ કાઢી નાખવાં એટલે સંસાર (બંધન) અટકશે અને મુક્ત થઈ શકાશે.
- ૧૫ મહાત્મા પુરુષો સર્વ ઉપાધિઓનો ત્યાગ કરીને અહોરાત્ર ઇશ્વરભજન અને ધ્યાનમાં ગાળે છે અને અજ્ઞાનીઓ આહાર, નિદ્રા, મોજશોખ, પરનિંદા તેમજ રંગરાગમાં જ પોતાનું આયુષ્ય પૂરું કરે છે.
- ૧૬ દિવસના આઠ પ્રહરમાંથી ત્રણ પ્રહર ઊંઘમાં અને પાંચ પ્રહર આધિ, વ્યાધિ ને ઉપાધિમાં પસાર થાય છે તો આમાંથી ફક્ત એક જ પ્રહર, અરે ! એક જ કલાક ઇશ્વરભજનમાં ગાળવામાં આવે તો કેટલું સરસ ?
- ૧૭ વૈરાગ્ય એક જ એવું સાધન છે કે જેનાથી આધિ, વ્યાધિ ને ઉપાધિથી મુક્ત થવાય છે અને મોક્ષ મેળવી શકાય છે.
- ૧૮ આધિભૌતિક કે આધ્યાત્મિક સુખ મેળવવા માટે વિવેક એક કુચી છે. આ કુચી હોય તો જ સુખ મેળવી શકાય છે માટે વિવેકી બનો.
- ૧૯ શુદ્ધ સચ્ચિદાનંદ રૂપને મેળવવા માટે વિષયોરૂપી મળને જ્ઞાનરૂપ જળથી ધોવો અને એનો સાક્ષાત્કાર કરો !
- ૨૦ ઇંદ્રિયો તમને જીતે અને તમે સુખ માનો તે કરતાં ઇંદ્રિયોને જીતવામાં તમે સુખ માનો તો જ આધ્યાત્મિક ઉન્નતિ સાધી શકાશે.
- ૨૧ એ જ જગતને ઉપદેશ કરવાને લાયક છે કે જેઓ રાગ, દ્વેષ અને મોહરૂપી શત્રુને જીતી શક્યા છે. સચોટ અસર પણ એના ઉપદેશની જ થવા પામે છે.
- ૨૨ વસ્તુતઃ આ જગતની કોઈ પણ વસ્તુ દોષિત નથી છતાં પણ જો કાંઈ દોષ જોવામાં આવતો હોય તો તેના ઉપયોગમાં છે. ગમે તેવી દોષિત લાગતી વસ્તુ યોગ્ય ઉપયોગથી લાભકર્તા જ નિવડે છે.
- ૨૩ સત્યનું પ્રતિપાદન જુદા જુદા માણસો દેશકાળને અનુસરી જુદી જુદી પદ્ધતિથી કરે તેથી જે પરમ સત્ય છે તેને કોઈ પણ રીતે બાધ આવી શકતો નથી

સ મ્ય ગ્ જ્ઞા ન ની કું ચી.

[ગતાંક પૃષ્ઠ ૧૩૮ થી ૩૩]

આત્માની ધર્મવિમુખતાના સંભાવ્ય કારણો અને આત્માનું અધઃપતન.
હવે આપણે બ્રહ્માની રૂપક કથાનું રહસ્ય સમજવાનો પ્રયત્ન કરીએ.
આ રૂપક કથાનો સાર એ છે કે:—

યજ્ઞ કરવાની ઇચ્છાથી બ્રહ્મા એકદા પુષ્કર તીર્થમાં ગયા. બ્રહ્માએ ત્યાં યજ્ઞની સવ તૈયારીઓ કરી મૂકી. તેની પત્ની સાવિત્રીને યજ્ઞપ્રસંગે આવવામાં વિલંબ થયો. બ્રહ્મા આથી રોષે ભરાયા. ધર્મપત્ની વિના યજ્ઞની વિધિઓ ન થઈ શકે તેમ હોવાથી પોતાને માટે કોઈ યોગ્ય પત્ની લાવી આપવાનો બ્રહ્માએ ઇન્દ્રને આદેશ કર્યો. ઇન્દ્રે બ્રહ્માની આજ્ઞાનું સત્વર પાલન કર્યું. તે ગાયત્રી નામની એક શૂદ્ર કન્યાને લાવ્યો અને બ્રહ્મા તેની સાથે લગ્નગ્રંથીથી સત્વર બેઠાઈ ગયા. આ શૂદ્ર કન્યા એક ગોપાલની પુત્રી થતી હતી. તેના હાથમાં નવનીત હતું. બ્રહ્માએ તેને વેદોની માતા રૂપે સંબોધન કર્યું. બંનેનાં લગ્ન થયાં કે તુરત જ બ્રહ્માની પ્રથમ પત્નીનું આગમન થયું. સાવિત્રીને લગ્નનાં દૃશ્યથી અત્યંત ક્રોધ થયો. તેણે ક્રોધમાં ને ક્રોધમાં લગ્નમાં હાજરી આપનાર સર્વ દેવોને શ્રાપ આપ્યો. સાવિત્રીના અભિશાપથી સર્વ દેવોમાં ત્રાસભંગ થયો. સાવિત્રી શાપ આપીને ચાલી ગઈ. તે પછી નવવધૂ ગાયત્રીએ સર્વ દેવોને શાન્ત કર્યા. તેણે શાપમાં યોગ્ય પરિવર્તન કરી દેવોનો સંક્ષોભ ઓછો કર્યો. પોતાના પતિની ભક્તિથી જો તે દેવને બ્રહ્માનાં સાયુજ્ય રૂપે પરમપદની પ્રાપ્તિ થશે એવાં ગાયત્રીનાં અભિવચનથી સર્વ દેવો હર્ષિત થયા. એટલામાં વિષ્ણુ સાવિત્રીને લઈ આવ્યા. ગાયત્રીએ સાવિત્રીને પ્રણિપાત કર્યો. ગાયત્રીનાં વંદનથી સાવિત્રી હર્ષમાં આવી ગઈ. તેણે ગાયત્રીને કોટિ કરી અને કહ્યું.—

“ સુશીલ પત્ની પોતાના પતિને ઉદ્દેગ થાય એવું કશુંયે કાર્ય કરતી નથી. આપણે બંને પતિમાં જ અનુરક્ત થઈએ એ જ સર્વથા ઈષ્ટ છે.”

સાવિત્રીનાં કથનથી ગાયત્રીનું હૃદય આનંદથી ભરાઈ આવ્યું. તેણે લાન્નિજત થઈને પ્રત્યુત્તર આપતાં કહ્યું:—

“ હું તારી આજ્ઞાનું સર્વદા પાલન કરીશ. તારી મૈત્રી મારા જીવન જેવી જ મને મહામૂલ્ય લાગશે. હે દેવી ! હું તારી પુત્રી છું. કૃપા કરીને મારું રક્ષણ કરજે.”

આ રૂપક કથામાં ઇચ્છાશક્તિનું દેવો અને દેવીઓ રૂપે યથાર્થ નિરૂ-

સમ્યગ્ જ્ઞાનની કુંચી.

૧૬૭

પણ કરવામાં આવ્યું છે. ઇચ્છાશક્તિનાં માનસિક કાર્યો શું છે તેનો અવબોધ રૂપક ઉપરથી મળી રહે છે. અંતરજ્ઞાન (સહજ જ્ઞાન) અને બુદ્ધિ એ ઇચ્છા-શક્તિની બે પ્રવૃત્તિઓ છે એમ જણાઈ આવે છે. બર્ગસને ઇચ્છાશક્તિની પ્રવૃત્તિઓના સંબંધમાં યથાર્થ જ જણાવ્યું છે કે:-

“ ઇચ્છાશક્તિમાંથી અંતરજ્ઞાન અને બુદ્ધિનો પ્રાદુર્ભાવ થાય છે. અંતરજ્ઞાન અને બુદ્ધિ એ ઇચ્છાશક્તિની પ્રવૃત્તિઓ છે. ભૌતિક દ્રવ્ય સાથે સંલગ્ન થતી ચેતના પોતાની કે ભૌતિક વસ્તુઓની પ્રવૃત્તિઓ કે કાર્યો ઉપર લક્ષ આપે છે. ચેતનાનો પ્રવાહ આ રીતે અંતરજ્ઞાન કે બુદ્ધિ તરફ વળ્યા કરે છે.”
(The Creative Evolution.)

અંતરજ્ઞાન એટલે સ્વયંસચેતતા. અંતરજ્ઞાનનું સર્વોચ્ચ સ્વરૂપ એ જ સર્વજ્ઞતા છે. પુરાણમાં અંતરજ્ઞાનને દેવી સાવિત્રી રૂપે અને બુદ્ધિને ગોપાલ-કન્યા ગાયત્રી રૂપે આલેખવામાં આવેલ છે. ગાયત્રીનાં હસ્તમાંનું નવનીત એ ગાયત્રીનાં સ્વરૂપનું નિદર્શક છે. દૂધમાંથી જેમ નવનીતની પ્રાપ્તિ થાય છે તે જ પ્રમાણે અનુલવ ઉપરથી (માંથી) બુદ્ધિદ્વારા સત્યની પરિણતિ થાય છે. અંતરજ્ઞાન અને બુદ્ધિ એ ઇચ્છાશક્તિરૂપ બ્રહ્માની પ્રવૃત્તિઓ રૂપ હોવાથી એ બન્ને પ્રવૃત્તિઓની બ્રહ્માની પત્નીઓ રૂપે ગણના કરવામાં આવી છે. અંતરજ્ઞાન અને બુદ્ધિ એ બન્નેમાં અંતરજ્ઞાનની ઉત્કૃષ્ટતાને કારણે, બુદ્ધિ અંતરજ્ઞાનની શ્રેષ્ઠતાનો સ્વીકાર કહે છે એમ ગાયત્રીએ સાવિત્રીજીને કરેલા પ્રણિપાતથી સ્પષ્ટ થાય છે. આમ છતાં આત્માની અધઃપતનયુક્ત સ્થિતિમાં બુદ્ધિ એ જ જ્ઞાનપ્રાપ્તિનાં શેષ સાધનરૂપ રહેતી હોવાથી તેને વેદોની માતા રૂપે ગણવામાં આવી છે. વેદ એટલે જ્ઞાન.

બુદ્ધિથી આત્માની દિવ્યતા સ્થાપિત થાય છે. બુદ્ધિથી આત્મસાક્ષાત્કાર થઈ શકે છે. આત્મસાક્ષાત્કાર એટલે હુઃખ અને પારતંત્ર્યથી મુક્તિ. ગાયત્રીએ શાપમાં પરિવર્તન કર્યું એનું રહસ્ય બુદ્ધિનાં સ્વરૂપ ઉપરથી યથાર્થ રીતે સમજી શકાય છે.

સાવિત્રીએ જુદા જુદા દેવોને જે જે શાપ આપ્યો, તે તે શાપમાં ગાયત્રીએ કેવી રીતે પરિવર્તન કર્યું, શાપ અને તેનાં પરિવર્તનનું રહસ્ય એ સર્વ હવે પછીના કોણક ઉપરથી બરાબર સમજી શકાશે. જે તે શાપ અને તેનાં પરિવર્તિત સ્વરૂપનાં રહસ્યના અવબોધમાં મુરકેલી જેવું લાગે તો ૯, ૧૦ અને ૧૧ એ ત્રણ પ્રકરણો વાંચ્યા પછી આ રહસ્યો ફરી વાર વાંચી જવાં. આ પ્રમાણે પુનર્વાચનથી રહસ્યો બોધગમ્મ થઈ શકશે.

આહુ.

દૃઢગુણાનુરાગ-પ્રશંસા.

(સં. સં શ્રી કર્પૂરવિજયજી મહારાજ)

(૧) જેના હૃદયમાં સદાય સદ્ગુણ પ્રત્યે સ્વાભાવિક પ્રેમ-રાગ જાગેલો રહે છે તેઓને ધન્ય-કૃતપુણ્ય લેખવા. તે મહાનુભાવોને સદાય અમારા પ્રણામ હો !

(૨) ઘણું લણવાથી, તપ તપવાથી કે દાન દેવાથી શું પ્રયોજન છે ? ફક્ત સઘળા સુખના સ્થાનરૂપ એક ગુણાનુરાગને જ તું દૃઢપણે આદર.

(૩) કદાચ તું ઘણો તપ કરીશ, ઘણાં શાસ્ત્ર લણીશ અને વિવિધ કષ્ટ સહન કરીશ, પરંતુ જે ગુણાનુરાગ ધરીશ નહિ, બીજાના સદ્ગુણ જોઈને રાજી થઈશ નહીં તો તારી સઘળી કરણી ફેાક સમજજે.

(૪) બીજાના ગુણનો ઉત્કર્ષ જોઈ, જે તું અદેખાઈ કરીશ તો જરૂર તું સંસારમાં સર્વસ્થળે પરાલવ પામીશ. (પરિણામે તે ભારે દુઃખદાયક બનશે)

(૫) ઈર્ષ્યાના ભેરથી અંબઈ જઈ જે તું ગુણવંત જનોના થોડા પણ અવર્ણવાદ કોઈ રીતે બોલીશ તો સંસારરૂપ મહાઅટવીમાં તારે ભટકવું પડશે અને ત્યાં તારે બહુ પ્રકારે દુઃખનો કડવો અનુભવ કરવો પડશે; માટે પ્રથમથી જ પારકા અવર્ણવાદ બોલવાથી પાછો ઓસર કે જેથી તારી અધોગતિ થતી અટકે.

(૬) આ વર્તમાન લવમાં જીવ જે ગુણોનો કે દોષનો અભ્યાસ કરે છે તે ગુણ-દોષને અભ્યાસવડે પરલવમાં ફરી મેળવે છે.

(૭) જે પોતે સેંકડો ગમે ગુણથી ભર્યા છતો અદેખાઈવડે પારકા દોષ જાંપે છે તે પંડિત પુરુષોની નજરમાં પલાલના ઢગલા જેવો સાવ અસાર (હલકો) જણાય છે ને હાંસીપાત્ર બને છે.

(૮) જે દુષ્ટ આશયથી પરાયા છતા-અછતા દોષ ગ્રહણ કરે છે તે પોતાના આત્માને નિર્થક પાપ બંધનથી બગાડે છે, તેથી ભવાન્તરમાં પોતે જ વારં-વાર દુઃખી-દુઃખભાગી બને છે.

(૯) તેટલા માટે જેથી કષાય-અગ્નિ પેદા થાય તેવું કાર્ય જરૂર તજી દેવું અને જેથી કષાય-અગ્નિ શાન્ત થાય તે જ કાર્ય આદરવું. તે માટે

૬૯ ગુણનુરાગ-પ્રશંસા.

૧૬૯

પરનિંદા, ઈર્ષ્યા, અદેખાઈ પ્રમુખ અકાર્ય અવશ્ય તજવા.

(૧૦) જો તું ત્રિભુવનમાં પ્રભૂતા મેળવવા ઇચ્છતો જ હો તો પારકા દોષ ગ્રહણ કરવાથી અથવા પરનિંદા કરવાની પડેલી કુટેવ સંપૂર્ણ પ્રયત્નવડે જરૂર તજ દે. એ જ મોટાઈ મેળવવાનો રાજમાર્ગ છે.

(૧૧) જગતમાં સહુ કોઈને પ્રશંસવા યોગ્ય આ ચાર પ્રકારના પુરુષો કહ્યા છે. ૧ સર્વોત્તમોત્તમ, ૨ ઉત્તમોત્તમ, ૩ ઉત્તમ અને ૪ મધ્યમ.

(૧૨) એ ઉપરાંત બારેકર્મી અને ધમવાસના રહિત જો અધમ અને અધમાધમ પુરુષો હોય તેમની પણ નિંદા તો ન જ કરવી. બની શકે તો તેમને સુધારવા મનમાં કરુણા લાવવી. નિંદા તો સર્વથા વર્જ્ય છે, કેમકે તેથી તેને કે પોતાને કશો ફાયદો થતો નથી. કરુણાબુદ્ધિથી તો સ્વપરને લાલ સંભવે છે.

(૧૩) ઉપર જ જણાવેલા તીર્થંકરાદિકના ગુણગ્રહણ બહુમાનપૂર્વક જો તું કરશે તો શીઘ્ર શિવસુખ પામીશ એમ ચોક્કસ સમજજે, કેમકે પોતે સદ્ગુણી થવાનો એ સરલ અને ઉત્તમ માર્ગ છે, તેથી તેનો અત્યંત આદર કરવો જોઈએ.

(૧૪) આજકાલ સંયમ-માર્ગમાં શિથિલતા ધારણ કરનારા અને સંયમ ક્રિયા જ ઉપેક્ષા કરનારા પાસંથાદિક સાધુ-યતિજનોની સલા સમક્ષ નિંદા પ્રશંસા કરતી નહીં. નિંદાથી તે સુધરી શકશે નહીં ને પ્રશંસાથી તેમના દોષને પુષ્ટિ મળશે.

(૧૫) હીનાચારી સાધુ-યતિઓ ઉપર કરુણા લાવી જો તેમને રુચે તો હિત-બુદ્ધિથી સત્ય માર્ગ બતાવવો. ન રુચે ને રાષ કરે તો તેમના દોષ-દુર્ગુણ પ્રકાશવા નહીં.

(૧૬) જેનો થોડો પણ ધર્મ ગુણદષ્ટિમાં આવે તેનું બહુમાન ધર્મબુદ્ધિથી સદાય કરવું યુક્ત છે, એથી સ્વપરને અનેક લાભ થવા સંભવ છે.

(૧૭) સદ્ગુણીનું બહુમાન શુદ્ધ નિષ્કપટલાવે કરનાર જન્માંતરમાં તેવા સદ્ગુણ જરૂર મેળવી શકે છે. સદ્ગુણીનું અનુમોદન-બહુમાન કરવું એ આપણે પોતે સદ્ગુણી થવાનું અમોઘ બની રહે છે.

સ. ક. વિ.

ત્યાગના સ્વરૂપ અને સાધન

અનુ. અભ્યાસી

શાસ્ત્રોની એવી ઘોષણા છે, તેમજ સર્વ વિચારશીલ પુરુષ એટલું સ્વીકારે છે કે મનુષ્ય જીવનનું ચરમ લક્ષ્ય ભગવતપ્રાપ્તિ છે. સંસારમાં અનેક મનુષ્યો એ લક્ષ્યની પ્રાપ્તિ માટે ચત્કિંચિત્ ચત્ન પણ કરે છે, પરંતુ એવા ભાગ્યશાળી પુરુષો ઘણાં જ થોડા હોય છે કે જેઓ શીઘ્રતાથી એ લક્ષ્ય પ્રાપ્ત કરી શકે છે. શાસ્ત્રકારો તેમજ અનુભવી સંતોએ ભગવતપ્રાપ્તિના માર્ગમાં એવા કેટલાક વિધ્નો ગતાવ્યા છે કે જે દૂર કર્યા વગર ભગવતપ્રાપ્તિના માર્ગે આગળ વધવાનું ખૂબ જ કઠિન છે. એ વિધ્નોમાં મુખ્ય વિધ્ન છે:—અહંકાર, મમતા, કામના અને આસક્તિ. અજ્ઞાન અથવા તે મોહ એ સર્વનું મૂળ કારણ છે. અજ્ઞાનનો નાશ થવાથી એ સર્વનો નાશ આપોઆપ થઈ જાય છે. અજ્ઞાન કહેવાય છે ન જાણવું તે. ન જાણવું ભગવાનનું સ્વરૂપ. જેઓને ભગવાનના સ્વરૂપનું જ્ઞાન થાય છે તેઓ એ બધા વિધ્નો સહેજે દૂર કરી શકે છે; એટલુંજ નહિ પણ તેઓને માટે એ વિધ્નોનો સર્વથા નાશ થઈ જાય છે. પરંતુ જ્યાં સુધી અજ્ઞાનનો નાશ ન થાય, જ્યાં સુધી ભગવાનના તત્ત્વ-સ્વરૂપનું જ્ઞાન ન થાય ત્યાં સુધી શું હાથ જોડીને એસી રહેવાની જરૂર છે? નહિ. આસક્તિ, કામના, મમતા અને અહંકારનો પ્રયોગ બુદ્ધિપૂર્વક ભગવાનમાં કરવો જોઈએ. આદર્શ તો એવો જ હોવો જોઈએ કે એક માત્ર ભગવાનમાં જ આસક્તિ હોય, એક માત્ર ભગવાન પ્રાપ્ત કરવાની જ અનન્ય કામના હોય, એક માત્ર ભગવચ્ચરણોમાં જ મમતા હોય અને એક માત્ર શ્રીભગવાનના દાસત્વનો જ ભક્તહૃદયમાં અહંકાર હોય. એ રીતે એ ચારેના દિશાપરિવર્તનનો અભ્યાસ કરવાથી એનું દૂષિત રૂપ નષ્ટ થતું જશે. પછી તે મોહના પોષક બનવાને બદલે તેનો નાશ કરવામાં મદદ કરશે, અને જેમ જેમ મોહનો નાશ થશે તેમ તેમ ભગવાનના સ્વરૂપનું જ્ઞાન થશે અને જેમ જેમ ભગવાનના સ્વરૂપનું જ્ઞાન થશે તેમ તેમ એક માત્ર એની સાથે એ ચારેનો સંબંધ વધી જશે, પછી તો એનું નામ પણ બદલાઈ જશે, અને એને વિશુદ્ધ ભક્તિના રૂપમાં પામીને ભક્ત પુરુષ કૃતાર્થ થશે. એ ભક્તિદ્વારા ભગવાનનું ચતુર્થ જ્ઞાન થશે અને એ જ્ઞાનનો પ્રાદુર્ભાવ થતાં જ ભક્ત પુરુષ પોતાના ભગવાનનો સાક્ષાત્કાર પ્રાપ્ત કરીને કૃતાર્થ થઈ જશે.

ત્યાગના સ્વરૂપ અને સાધન.

૧૭૧

વિષયોના ભયંકર સ્વરૂપનું અને ભગવાનના ચિદાનન્દમય સ્વરૂપનું આપણને જ્ઞાન નથી હોતું એટલે જ આપણી ચિત્ત-વૃત્તિઓની પ્રવૃત્તિ ભગવાન તરફ ન થતાં વિષયો તરફ રહે છે. જો શ્રીભગવાનની પરમાનન્દરૂપતા અને વિષયોની ભયાનકતા પર ખરી રીતે વિશ્વાસ થઈ જાય તો મનુષ્યનું મન વિષયો તરફ કદી પણ નહિં જઈ શકે. આજે કોઈને કહેવામાં આવે કે તમે એક તોલો અડીણ ખાઈ જાઓ, તમને સો રૂપીયા આપવામાં આવશે, તો કોઈ પણ ખાવા તૈયાર નહીં થાય; કેમકે અડીણ ખાવાથી મૃત્યુ થશે, એ વાતમાં તેનો નિશ્ચયપૂર્વક વિશ્વાસ છે. ભગવાને કહ્યું છે કે આ લોક અનિત્ય સુખરહિત છે. અથવા આ જીવન અનિત્ય અને દુઃખમય છે, એ મેળવીને તમે મને જ ભજો, તો ભગવાનના એ કથન પર નિશ્ચિત વિશ્વાસ હોય અને જો એ વચનો અનુસાર જગતના વિષયો આપણને દુઃખરૂપ અને અનિત્ય સમજાય તો પછી આપણે એમાં કેમ રમ્યા કરીએ? તેમજ જો ભગવાનના આનન્દસુધાસિન્ધુસ્વરૂપ પર જરા પણ વિશ્વાસ હોય તો આપણે તેની કેમ ઉપેક્ષા કરીએ? પરંતુ આપણે જ એમ જ કરીએ છીએ, એ ઉપરથી એટલું તો સિદ્ધ થાય છે કે આપણે જાણીએ છીએ, સાંભળીએ છીએ, બોલીએ છીએ, પરંતુ વાસ્તવિક રીતે આપણને એ વાતો ઉપર પૂરેપૂરો વિશ્વાસ નથી. એથી જ આપણે એ વાતોની પરવા ન કરતાં વિષયો તરફ દોડી રહ્યા છીએ અને જેવી રીતે દીવાની જ્યોતિના રૂપમાં-મોહમાં ફસાઈને તેની તરફ જનાર પતંગીયો બળીને ભસ્મ થઈ જાય છે તેવી રીતે આપણે પણ ભસ્મ થઈ જઈએ છીએ.

આપણી વૃત્તિઓ હમેશાં બહિર્મુખી રહે છે, વિષયોમાં-કાર્યજગતમાં જ લાગેલી રહે છે. એમાં જ્યાં જ્યાં આપણને ઈંદ્રિયોને તૃપ્ત કરનાર પદાર્થો જેવા સાંભળવામાં આવે છે ત્યાં ત્યાં આપણું ચિત્ત જાય છે. આપણે એમાં સુખ શોધીએ છીએ, પરંતુ એટલું નથી જાણતા કે દિવસની સાથે જેમ રાત્રિ હોય છે તેમ સુખનાં સાથી દુઃખ હમેશાં તેની સાથે રહે છે. આપણે સુખ ઇચ્છીએ છીએ અને દુઃખથી બચવા ઇચ્છીએ છીએ, એથી જ આપણને દુઃખ ભોગવવું પડે છે. જો ખરેખરી રીતે આપણે દુઃખથી બચવું હોય તો સુખની ઇચ્છા પણ તજી દેવી પડશે. આપણે એ પરમ સુખની ઇચ્છા નથી કરતા કે જે હમેશાં રહે છે, જે કદી પણ વધતું ઘટતું નથી, જે અસીમ તેમજ અનન્ત છે. આપણે તો ચાહીએ છીએ ક્ષણિક ઇન્દ્રિય સુખને, જે ખરી રીતે છે જ નહિં, કેવળ ભ્રમથીજ લાગે છે, અને વીજળીની માફક એક વાર અમકારો કરીને તરતજ નષ્ટ થઈ જાય છે. પણ આપણે અમુક માણસો

૧૭૨

શ્રી આત્માનંદ પ્રકાશ.

એ વાત જાણુતા નથી એટલે જ એની પાછળ પડીએ છીએ અને એક દુઃખના ખાડામાંથી નીકળીને તુરતજ બીજો ખાડો ખોદવા લાગીએ છીએ.

એ ઇન્દ્રિયસુખના પ્રધાન સાધન બે પદાર્થ માનવામાં આવે છે: એક “સ્ત્રી” અને બીજું “ધન”. એથી જ શાસ્ત્રોએ ખૂબ જ ભેરથી તેના અનર્થની ઘોષણા કરીને કામિની-કાંચનના ભાગનો વારંવાર ઉપદેશ કર્યો છે. વાત એમ છે કે વિષયાસક્ત મનુષ્યની બહિર્મુખી ઇન્દ્રિયો સ્વાભાવિક રીતે જ રમણીય વિષયો તરફ જ દોડે છે. કામિની-કાંચનમાં રમણીયતા સુપ્રસિદ્ધ છે. તેની તરફ જવા માટે કોઈને પણ ઉપદેશ આપવો નથી પડતો. આપો-આપ જ ઇન્દ્રિયો મનને તે તરફ ખેંચી લઈ જાય છે. જગતનો ઇતિહાસ જોવાથી ખબર પડે છે કે સંસારના મહાયુદ્ધોમાં કામિની અને કાંચન જ મુખ્ય કારણભૂત થયેલ છે. અહિંયાં એટલું યાદ રાખવું જોઈએ કે પુરુષને માટે જેમ સ્ત્રી આકર્ષક છે તેમ સ્ત્રી માટે પુરુષ છે. કામિની શબ્દથી અહિંયાં કેવળ સ્ત્રી ન સમજતાં યૌવન સુધી આવનાર વ્યક્તિ સમજવી જોઈએ. સ્ત્રી માટે પુરુષ અને પુરુષ માટે સ્ત્રી, જેવી રીતે પુરુષનું ચિત્ત કામિની-કાંચન માટે તલસ્યા કરે છે, તેવી જ રીતે સ્ત્રીનું ચિત્ત પણ પુરુષ અને ધન માટે તલસ્યા કરે છે.

પરિણામ નહિં જણાવાથી પુરુષ સ્ત્રીના સૌન્દર્ય ઉપર અને સ્ત્રી પુરુષના સૌન્દર્ય ઉપર મોહિત થાય છે, અને એથી જ વિલાસિતાનો સામાન એકત્રિત કરવાની અભિલાષાથી સ્ત્રીપુરુષ ધન તરફ ખેંચાય છે.

જેવી રીતે સ્ત્રી અથવા પુરુષના અધિક ભોગને લઈને ધન, ધર્મ તથા જીવનશક્તિનો નાશ થાય છે, તેવી જ રીતે ધનના લોભમાં પણ સ્વાસ્થ્ય, ધર્મ-કર્મ તેમજ જીવનનું બલિદાન આપવું પડે છે. એક વખત તેની પ્રાપ્તિમાં જરા સરખું સુખ દેખાય છે, પરંતુ પરિણામે ભયાનક દુઃખ અને અશાન્તિની પ્રાપ્તિ અનિવાર્ય બને છે. જ્યાં સુધી તેનો વાસ્તવિક ત્યાગ નથી થતો ત્યાં સુધી કદિપણ શાંતિ મળતી નથી. શાંતિની પ્રાપ્તિ તો એનો સર્વતોભાવે ત્યાગ કરવાથી જ થાય છે.

પરંતુ મનુષ્ય માટે એનો ત્યાગ સંભવિત છે? સંભવિત હોય તો તે ત્યાગનું સ્વરૂપ શું છે અને એ ત્યાગ કેવી રીતે થઈ શકે છે? સંસારમાં પુરૂષ કે સ્ત્રી કોઈ પણ એવા નથી કે જે સ્ત્રી-પુરૂષના સંસર્ગથી શુન્ય હોય. માત-પિતાના રજવીર્યથીજ શરીર બને છે. પાલનપોષણ પણ માત-પિતા અથવા બહેન-ભાઈ વગેરેદ્વારા જ થાય છે. એ રીતે સર્વત્યાગી સાધુઓને પણ

ત્યાગના સ્વરૂપ અને સાધન.

૧૭૩

કપડાં ભીક્ષાની આવશ્યકતા રહે છે, જે અર્થસાધ્ય છે. એવી સ્થિતિમાં કોઈપણ માણસ સ્ત્રી અથવા ધનનો સર્વથા ત્યાગ કેવી રીતે કરી શકે? એ પ્રશ્નોનો ઉત્તર એ છે કે પહેલાં ત્યાગનો અર્થ સમજવો જોઈએ. કોઈપણ વસ્તુનો સ્વીકાર ન કરવો એ બાહ્ય ભાગ છે, અને એ વસ્તુમાં આસક્તિહીન રહેવું એ આંતરિક ત્યાગ છે હવે વિચાર કરો, આપણે એક ચીજનો ત્યાગ કરીએ છીએ, પરંતુ મન તો એની આવશ્યકતા સમજે છે, એનો અભાવ આપણા મનમાં ખટક્યા કરે છે અને તે પ્રાપ્ત કરવાની ઇચ્છા થાય છે. એવી સ્થિતિમાં એ વસ્તુનો બાહ્ય ત્યાગ એ સાચો ત્યાગ નથી. ખરો ત્યાગ તો એજ છે કે જેનાથી તે વસ્તુમાં આસક્તિજ ન રહે. જે ત્યાગમાં વસ્તુનું ચિંતન તેમજ આસ્વાદ મનમાંજ હોય છે તે ત્યાગ સાચો નથી. જરૂર ભોગમય જીવનની અપેક્ષાએ આંતર ત્યાગના સાધન રૂપે બાહ્ય ત્યાગ જરૂરનો છે, એનાથી આંતર ત્યાગમાં સહાયતા મળે છે અને ત્યાગની વૃત્તિ સ્વાભાવિક થાય છે, પરંતુ ખરો ત્યાગ તો આસક્તિનો ત્યાગ જ છે. આસક્તિના ત્યાગથી દ્વેષ, ભય, હર્ષ, શોક વગેરેનો પણ સ્વાભાવિક ત્યાગ થઈ જાય છે. પછી આગળ ઉપર તો ત્યાગનું અભિમાન અને ત્યાગની સ્મૃતિનો પણ ત્યાગ કરવો પડે છે. એજ ત્યાગનું સ્વરૂપ છે અને એ ત્યાગની પ્રાપ્તિ આસક્તિનો દોષ તથા ભગવાનનું યથાર્થ સ્વરૂપ જાણવાથી થાય છે. એટલું તો સાચું છે કે સ્ત્રી તથા ધનનો ત્યાગ સર્વોંશે થવો કઠિન છે તોપણ શાસ્ત્રો એના ત્યાગ ઉપર એટલા માટેજ એટલો બધો ભાર મુકે છે કે સર્વથા ત્યાગની વાત કરવાથી જ મનુષ્ય યોગ્ય રૂપે એનો વ્યવહારમાં સ્વીકાર કરશે જ. મનથી તો ત્યાગ થવોજ જોઈએ. બાહ્ય ત્યાગમાં પુરૂષે સ્ત્રી જાતિમાં દેવીની ભાવના કરવી જોઈએ. “સ્ત્રિયઃ સમસ્તા સકલા જગત્સુ” અને ભગવતી માનીને તેને માતૃ-ભાવથી નમસ્કાર કરવા જોઈએ. સ્ત્રીઓએ પુરૂષોને પિતા, ભાઈ કે પુત્ર રૂપે જોવા જોઈએ. અને ત્યાં સુધી કોઈ પણ રૂપમાં સ્ત્રીપુરૂષને પરસ્પર વધારે મળવા હળવાનું લાભદાયક નથી, પરંતુ જરૂર હોય ત્યારે ઉપર કહેલા ભાવથી જ મળવું જોઈએ. એજ રીતે ન્યાયમાર્ગે એટલું જ ધન ઉપાર્જન કરવાનો ચત્ન કરવો જોઈએ કે જેટલાથી ગૃહસ્થ તરીકેનું કાર્ય સરળતાથી ચાલ્યું જાય. ઇન્દ્રિયોની તૃપ્તિ ખાતર તથા શરીરના આરામની ખાતર ઇશ્વરને ભૂલી જઈને, ન્યાયમાર્ગે નો ત્યાગ કરીને, બીજાને નુકશાન કરીને, બીજાના હક ઉપર તરાપ મારીને અને અસત્યનો આશ્રય લઈને ધન ઉપાર્જન કરવાનો પ્રયત્ન કદી પણ ન કરવો જોઈએ.

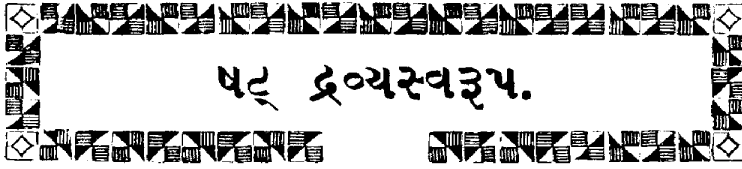
૧૭૪

શ્રી આત્માનંદ પ્રકાશ.

જરૂર, આ સંસારમાં સ્ત્રી તેમજ ધનની પણ સાર્થકતા છે, તેની પણ જરૂર છે. પરંતુ તે હોવી જોઈએ પરમાર્થ કરવામાં સહાયકના રૂપમાં. એમ ન સમજવું કે જેટલી પરસ્ત્રીનો ત્યાગ કરવાની જરૂર છે તેટલી જરૂર પરાયા ધનનો ત્યાગ કરવાની નથી? જેવી રીતે નીચ કામવૃત્તિના ગુલામ બનવાથી મનુષ્ય પણ કરતાં પણ અધમ, નીચ અને અસુર બની જાય છે, તેવી જ રીતે અર્થ લોભી મનુષ્ય પણ રાક્ષસ બની જાય છે. તે પોતાના શરીરના આરામ ખાતર શું નથી કરતો? ગરીબો-દીનદુઃખોના આંસુથી પોતાના લોગવિલાસની તરસ છીપાવનાર અને શરીરને આરામમાં રાખનાર મનુષ્ય રાક્ષસ નહિ તો બીજું શું છે? પોતાના શરીરના રક્ષણ ખાતર જેટલું જરૂરનું હોય તેટલા દ્રવ્ય પર ખરેખરી રીતે આપણે અધિકાર છે. આપણા આરામ અથવા લોગ માટે તેનાથી વધારે ખર્ચ કરવો એ સંપત્તિનો દુરુપયોગ કરવા જેવું છે એ ધનથી તો ગરીબ દુઃખી માણસની સેવા કરવી જોઈએ. પરંતુ એ સેવામાં અહંકાર ન આવવો જોઈએ. એટલું માનવું જોઈએ કે ભગવાનની પ્રેરણાથી પ્રેરાઈને તેનાથી ભગવાનની સેવા થાય છે યાદ રાખવું જોઈએ કે ત્યાગ કરવો છે લોગ અને આસક્તિનો, નિષ્કામ પ્રેમ તથા સેવાનો નહિ. વાસ્તવિક પ્રેમ અને સેવા ત્યાગ કરવા છતાં પણ થાય છે. અને એજ સેવા ભગવત્સેવા કહેવાય છે.

વાસ્તવિક રીતે કામિની-કાંચનની ક્ષણભંગુરતા, નિઃસારતા અને દુઃખ-રૂપતાનો નિશ્ચય થતાં જ એની અંદર મન નહિં રહે. પછી તો એના ત્યાગમાં વિલક્ષણ પ્રકારના આનંદ અને શાંતિની પ્રાપ્તિ થશે. અને જે ત્યાગમાં આનંદ તથા શાંતિ મળે છે તેજ યથાર્થ ત્યાગ છે.

આથી પણ વધારે ત્યાગ કરવા લાયક એક બીજી વસ્તુ છે-એ છે કીર્તિની ઇચ્છા. ‘કોઈ પણ પ્રકારે મારી કીર્તિ વધે, લોકો મને ઉત્તમ માને, આજ ભલે મને કોઈ ન જાણે, પણ ઇતિહાસમાં મારું નામ સદોજ્જવલ રહે. અને એ સુકીર્તિ માટે સ્ત્રી, પુત્ર, ધન, માન, પ્રાણ વગેરેમાંથી કોઈ પણ ચીજનો ત્યાગ કેમ ન કરવો પડે?’ આ જાતની કીર્તિ કામનાનો ત્યાગ કરવો ખૂબ જ મુશ્કેલ છે. અને જ્યાં સુધી એનો ત્યાગ નથી થતો ત્યાં સુધી મોટાં મોટાં અનુષ્ઠાન, પુણ્યકર્મ, સાધન તથા તપજપ એના પ્રવાહમાં રહેજે વહી જાય છે. મનુષ્ય પોતાનું જીવનભરનું કયું કાર્યું કીર્તિ પિશાચીના ચક્રમાં પડીને નષ્ટ કરી દે છે. એ દરેક કામ કરતી વખતે એટલુંજ વિચારે છે કે એમાં મારી કીર્તિ થશે કે નહિં? અને આગળ ઉપર એવો કીર્તિ-

૫૮ દ્રવ્યસ્વરૂપ.

લેખક:—શ્રીયુત્તમોદનલાલ દીપચંદ ઓકસી.

	દ્રવ્ય સ્વરૂપ.	ગુણ (નિત્યધ્રુવ)				પર્યાય				વિશેષતા.
		૧	૨	૩	૪	૧	૨	૩	૪	
૧	ધર્માસ્તિકાય	અરૂપી	અચેતન	અક્રિય	ગતિરહાય	અંધ	દેશ	પ્રદેશ	અગુરુ લઘુ	
૨	અધર્માસ્તિકાય	„	„	„	સ્થિતિરહાય	„	„	„	„	
૩	આકાશાસ્તિકાય	„	„	„	અવગાહના દાન	„	„	„	„	
૪	કાળ	„	„	„	નવાપુરાણ વર્તનાલક્ષણ	અતીત	અના- ગત	વર્ત- માન	„	
૫	પુદ્ગલાસ્તિકાય	રૂપી	„	સક્રિય	મિલન વિખરણ	વર્ણ	ગંધ	રસ	સ્પર્શ	અગુરુ લઘુ સહિત
૬	જીવ-દ્રવ્ય	અનંત ગાન	અનંત દર્શન	અનંત ચારિત્ર	અનંત ત્રીય	અવ્યા- યાધ	અનવ- ગાહ	અમૂ- ર્તિક	અગુરુ લઘુ	સક્રિય પાણુ (ચેતન સ્વભાવ)

કામી પુરૂષ દંભાચરણનો આશ્રય લઈને સાધન પંથથી પતિત થઈ જાય છે. ભગવાનનું સ્મરણ ચાલ્યું જાય છે. ભગવાનને બદલે હૃદયમાં બહારથી અત્યંત સુંદર કીર્તિની કરાલ મૂર્તિ આવીને બિરાજે છે અને યેન કેન પ્રકારેણ તેની સેવામાં મનુષ્યનું બહુમૂલ્ય જીવન નકામું ચાલ્યું જાય છે. એ સઘળા પ્રતિ-બંધકોનું મૂળ છે. મોહરૂપ વિદ્ય, અને એના સહાયક છે તેનાથી પેદા થયેલા અહંકાર, મમતા, કામના અને આસક્તિરૂપ દોષો છે. એનો એકાએક ત્યાગ કરવો ખૂબજ કઠિન છે. ઇશ્વરકૃપાના બળથી સર્વ કાંઈ થઈ શકે છે. ભગવત્કૃપા સૌ ઉપર થાય તોપણ તેનો અનુભવ શ્રદ્ધાળુ પુરૂષોને જ થાય છે તેથી ભગવાનનું નામ લેતાં લેતાં ભગવાનની કૃપા પર વિશ્વાસ રાખવો જોઈએ. ભગવાનની કૃપાથી એ ચારેનું મુખ વિષયો તરફથી હટીને ભગવાન તરફ આવી જશે.

(સંપૂર્ણ)

૧૭૬

શ્રી આત્માનંદ પ્રકાશ.

આઠ પક્ષથી દ્રવ્ય વિચારણા-પક્ષ.

(૧) નિત્ય (૨) અનિત્ય (૩) એક
(૪) અનેક (૫) સત્ (૬) અસત્
(૭) વક્તવ્ય (૮) અવક્તવ્ય.

૧ ધર્માસ્તિકાય.

(૧) ચાર ગુણ તથા ખંધ પર્યાય
નિત્ય અને દેશ વિગેરે ત્રણ પર્યાય
અનિત્ય.

(૩) ખંધ લોકાકાશપ્રમાણ
એક છે, ગુણો અનેક છે, પર્યાય અનંતા
છે અને પ્રદેશ અસંખ્યાતા છે તેથી
અનેક છે.

(૫) સ્વદ્રવ્ય, સ્વક્ષેત્ર, સ્વકાય
અને સ્વભાવપણે સત્ (છતા) છે
પણ પરદ્રવ્ય, પરક્ષેત્ર, પરકાળ પરભાવ-
પણે અસત્ છે.

નોટ:—ચલણસહાય એ સ્વદ્રવ્ય
અસંખ્ય પ્રદેશ એ સ્વક્ષેત્ર અગુરુલધુ
એ સ્વકાય અને પોતપોતાના ગુણ
પર્યાય તે સ્વભાવ સમજવો.

(૭) અનંતા ગુણપર્યાય તે
વક્તવ્ય=વચને કહેવા યોગ્ય છે અને
અનંતા ગુણપર્યાય તે અવક્તવ્ય=વચને
કહ્યા જાય નહીં એવા છે. કેવળી ભગવંતે
સમસ્ત ભાવ દીઠા. તેને અનંતમે
ભાગે તે વક્તવ્ય હતા તે કહ્યા. વળી
તેનો અનંતમો ભાગ શ્રી ગણધરે
સૂત્રમાં ગુંથ્યો તેના અસંખ્યાતમે ભાગે
હમણાં રહ્યો છે.

૨ અધર્માસ્તિકાય.

(૨) ચાર ગુણ તથા લોકપ્રમાણ
ખંધ નિત્ય બાકીના ત્રણ પર્યાય
અનિત્ય છે.

(૩) ખંધ લોકાકાશપ્રમાણ હોય
એક, પણ ગુણો અનેક તેમજ
પ્રદેશ અસંખ્યાતા એટલે પર્યાય
અનેક છે.

(૫) સ્વદ્રવ્યાદિની અપેક્ષાએ સત્
પરદ્રવ્યાદિની અપેક્ષાએ અસત્.

નોટ:—સ્થિતિ સ્વાયરૂપ સ્વદ્રવ્ય,
અસંખ્ય પ્રદેશરૂપ સ્વક્ષેત્ર, અગુરુ
લધુરૂપ સ્વકાળ અને પોતપોતાના
ગુણ-પર્યાયરૂપ સ્વભાવ.

(૭) ધર્માસ્તિકાય મુજબ આખી
વ્યાખ્યા સમજ લેવી.

૩ આકાશાસ્તિકાય.

(૧) ચાર ગુણ તથા ખંધ નિત્ય
છે અને ત્રણ પર્યાય અનિત્ય છે.

(૩) લોકાલોકપ્રમાણ ખંધ એક
છે. પર્યાય અનંતા. ગુણ અનંતા ને
પ્રદેશ અનંતા માટે અનેક છે.

(૫) સ્વદ્રવ્યાદિની અપેક્ષાએ સત્
અને પરદ્રવ્યાદિની અપેક્ષાથી અસત્,

નોટ:—અવગાહનપણું, સ્વદ્રવ્ય-
અનંત પ્રદેશ, સ્વક્ષેત્ર, અગુરુલધુરૂપ
સ્વકાળ. ગુણપર્યાયરૂપ સ્વભાવ.

(૭) ધર્માસ્તિકાયની માફક આખી
વ્યાખ્યા સમજ લેવી.

૫૨ દ્રવ્યસ્વરૂપ.

૧૭૭

૪ કાળદ્રવ્ય

(૧) ચાર ગુણુ નિત્ય છે. ચાર પર્યાય અનિત્ય છે.

(૨) વર્તના રૂપે ગુણુ એક છે. ગુણુ અનંતા છે, પર્યાય અનંતા છે કેમકે સમય અનંતા છે. અતીત કાળે અનંતા સમય ગયા અને અનાગત કાળે અનંતા સમય આવશે તથા વર્તમાન કાળનો સમય એક તેથી અનેક.

(૩) સ્વદ્રવ્યાદિ અપેક્ષાએ સત્ પરદ્રવ્યાદિની અપેક્ષાએ અસત્

નોટ:—સ્વદ્રવ્ય વર્તનાલક્ષણપણુ, સ્વક્ષેત્ર સમયરૂપ સ્વકાળ અગુરૂલઘુરૂપ સ્વભાવ ઉત્પાદવ્યયની વર્તના યુક્ત ગુણુપર્યાય.

(૪) ધર્માસ્તિકાયની માફક વ્યાખ્યા સમજવી,

૫ પુદ્ગલસ્તિકાય.

(૧) ચાર ગુણુ નિત્ય છે અને ચાર પર્યાય અનિત્ય છે.

(૨) સર્વ પરમાણુમાં પુદ્ગલપણુ એક હોવાથી એક છે, પુદ્ગલ દ્રવ્યના પરમાણુ અનંતા છે. પણ એકેક પરમાણુમાં અનંતા ગુણુ-પર્યાય છે તે તે અનંતપણુ છે માટે અનેક છે.

(૩) સ્વદ્રવ્યાદિની અપેક્ષાએ સત્ પરદ્રવ્યાદિ અપેક્ષાએ અસત્.

નોટ:—સ્વદ્રવ્ય પુરણુગળનપણુ સ્વક્ષેત્ર એક પરમાણુ સ્વકાળ અગુરૂ-

લઘુરૂપ સ્વભાવગુણુપર્યાય.

(૪) ધર્માસ્તિકાયની માફક આખી વ્યાખ્યા સમજ લેવી.

૬ જીવદ્રવ્ય

(૧) ચાર ગુણુ તથા ત્રણુ પર્યાય નિત્ય છે, અગુરૂલઘુ પર્યાય અનિત્ય છે.

(૨) જીવ દ્રવ્ય અનંતા છે એકેક જીવમાં પ્રદેશ અસંખ્યાતા છે તથા ગુણુ અનંતા છે તે અનેકપણુ છે, પણ જીવિતપણુ સર્વ જીવનું એક સરખું છે માટે એકપણુ પણ છે.

(૩) સ્વદ્રવ્યાદિ અપેક્ષાએ સત્ પરદ્રવ્યાદિ અપેક્ષાએ અસત્

નોટ:—સ્વદ્રવ્ય જ્ઞાનાદિક ચેતના લક્ષણરૂપ સ્વક્ષેત્ર એક જીવના અસંખ્યાતા પ્રદેશ છે.

સ્વકાળ અગુરૂલઘુરૂપ. સ્વભાવ. ગુણુપર્યાય.

(૪) ધર્માસ્તિકાયની માફક આખી વ્યાખ્યા સમજ લેવી.

ઉક્ત છ દ્રવ્યો મધ્યે નીચે પ્રમાણે સામાન્ય ગુણો દરેકમાં છે.

(૧) અસ્તિત્વ

છ દ્રવ્ય પોતપોતાના ગુણુપર્યાય પ્રદેશે કરી અસ્તિ સ્વભાવી છે, તેમાં ધર્મ, અધર્મ, આકાશ અને જીવ એ દ્રવ્યચાર અસંખ્યાતા પ્રદેશ મળવાથી ખંધ થાય છે અને પુદ્ગલમાં ખંધ થવાની શક્તિ છે માટે પાંચ દ્રવ્ય

૧૭૮

શ્રી આત્માનંદ પ્રકાશ.

અસ્તિકાય છે. છટ્ટો કાળ દ્રવ્ય અસ્તિકાય નથી કેમકે એક સમય વિનષ્ટ થયા પછી બીજો સમય આવે છે. સમય મળતો નથી.

૨ વસ્તુત્વ.

છએ દ્રવ્ય એકઠા એક ક્ષેત્ર મધ્યે રહ્યા છે; જેમકે એક આકાશ-પ્રદેશમાં ધર્માસ્તિકાય, અધર્માસ્તિકાયનો અકેક પ્રદેશ તેમજ અનંત આત્માના અનંત પ્રદેશ તેમજ પુદ્ગલ પરમાણુ અનંતા રહ્યા છે. આમ છતાં પોતપોતાની સત્તા કાયમ છે; કોઈ કોઈમાં તદ્રૂપપણે મળી જતું નથી. તેનું નામ વસ્તુત્વ યાને વસ્તુપણું.

૩ દ્રવ્યત્વ.

સર્વ દ્રવ્યો પોતપોતાની ક્રિયા કરે છે. ઉદાહરણ તરિકે ધર્માસ્તિકાયનો ચલણ સ્વભાવ તે સર્વ પ્રદેશ મધ્યે છે. સદા કાળ પુદ્ગલ તથા જીવને ચલાવવા રૂપ ક્રિયા કરે છે, તે જ પ્રમાણે અધર્માસ્તિકાયાદિના ગુણોનું સમજવું. એનું નામ દ્રવ્યપણું. સિદ્ધના જીવો અક્રિય હોવાથી લોકાંતે હોવા છતાં ગતિ કરતા નથી. બાકી તે જ ક્ષેત્રમાં રહેલા સૂક્ષ્મ નિગોદના જીવો તથા પુદ્ગલોને ગતિ વીગેરેની ક્રિયાઓ કરવી પડે છે.

૪ પ્રમેયત્વ.

પ્રમેયપણું યાને પ્રમાણવિચારણા. કેવળી ભગવંત પોતાના જ્ઞાનથી નીચે પ્રમાણે બતાવે છે.

ધર્માસ્તિકાય, અધર્માસ્તિકાય અને આકાશાસ્તિકાય અકેક દ્રવ્ય છે, જીવ દ્રવ્ય અનંતા છે, તેની ગણતરી:-સંસારી મનુષ્યો સંજ્યાતા, અસંસારી મનુષ્યો અસંજ્યાતા નારકી અસંજ્યાતા, દેવતા અસંજ્યાતા છે. તિર્યંચ પંચેન્દ્રિય, બેઈન્દ્રિય, તેઈન્દ્રિય, ચૌરિન્દ્રિય અસંજ્યાતા છે. પૃથ્વી આદિ પાંચ કાયના જીવો પણ અસંજ્યાતા છે. તે થકી સિદ્ધના જીવો અનંતા, એ થકી બાહર નિગોદના જીવ અનંતગુણા. બાહર નિગોદ એટલે કંદમૂળ, આદુ, સુરણુ વિ. એના સોયના અગ્રભાગ જેટલા પ્રદેશમાં અનંતા જીવો છે. તે સિદ્ધના જીવથી અનંતગુણા છે અને સૂક્ષ્મ નિગોદ સર્વથી અનંતગુણા છે. જેટલા લોકાકાશના પ્રદેશ તેટલા ગોળા છે. અકેક ગોળામાં અસંજ્યાતા નિગોદ (નિગોદ=અનંતા જીવનું પિંડભૂત એક શરીર) છે. તે અકેક નિગોદ મધ્યે અનંતા જીવ છે. અતીતકાળના સર્વ સમય તથા અનાગત કાળના સર્વ સમય અને વર્તમાન કાળનો એક સમય-એ બધાને ભેગા કરી અનંતગુણા કરીએ એટલા જીવો એક નિગોદમાં હોય છે. આ ઉદાહરણ સમજવા સાદું છે. કોઈએ ઉક્ત સમયો ભેગા કર્યા નથી ને માપ કહાડયું પણ નથી, પણ વાત વિચારતાં જ અનંતા કહેવાનું સાર્થક્ય સમજાઈ જશે. સંસારી અકેકા જીવના અસંજ્યાતા પ્રદેશે છે. અને અકેકા પ્રદેશે અનંતી ઈર્મવર્ગણા લાગી

છે. અકેક વર્ગણા મધ્યે અનંતા પુદ્ગલ પરમાણુ છે. એમ અનંતા પરમાણુ જીવ સાથે લાગ્યા છે તે થકી અનંત ગુણ પુદ્ગલ પરમાણુ જીવથી રહિત-છૂટા છે. નિગોદમાં અનંતા જીવ એવા છે કે જેઓ કોઈ વાર ત્રસપણ પામ્યા નથી હોતા. અનંતો કાળ ગયો અને હજી અનંતો જશે પણ તેઓ ત્યાં જ ઉપજે છે ને મરણ પામી પાછા ત્યાં જ ચ્યવે છે. તેથી નિગોદના બે ભેદ પડે છે. (૧) વ્યવહારરાશી નિગોદ. (૨) અવ્યવહારરાશી નિગોદ. ઉપર વર્ણવેલા જીવો બીજા ભેદમાં આવે છે બાદર એકેન્દ્રિયપણું એટલે કે લાવ ત્રસપણ પામી પાછા નિગોદમાં પડનાર જીવો વ્યવહારરાશીયા કહેવાય છે. મનુષ્યપણામાંથી જેટલા જીવો કર્મ ખપાવીને એક સમયમાં મોક્ષે જાય છે તેટલા જીવો તેજ સમયે પેલી અવ્યવહારરાશીમાંથી નીકળી વ્યવહારરાશીમાં આવે છે. કોઈક વેળા લગ્ય જીવ એકા નીકળે છે તો તે ઠેકાણે એક બે અલગ્ય નિકળી આવે છે. પણ વ્યવહારરાશીનો કાંચો બગાળર જ રહે છે. નિગોદના અસંખ્યાતા લોક માં-હેલા ગોળા છ દિશાના આવ્યા પુદ્ગલને આધારદિપણુ લે છે તે સકળ ગોળા કહેવાય છે; જ્યારે લોકાંતના પ્રદેશે જે ગોળા રહ્યા છે તેને ત્રણ દિશાના આધારની ફરશના હોવાથી વિકળ ગોળા કહેવાય છે. સૂક્ષ્મ નિગોદમાં પાંચ સ્થ વ-રના સૂક્ષ્મ જીવ તે સર્વ લોકમાં

કાજળની કુંપળીની માફક બર્ચા થકા વ્યાપી રહ્યા છે. સૂક્ષ્મ નિગોદમાં અનંતુ દુઃખ છે. કોઈ દેવતા સમકાળે સાડા ત્રણ કોડ લોહાની સોયો અગ્નિથી તપાવીને કોઈક મનુષ્યને ચાંપે અને તેને તેથી જે વેદના થાય તેથી અનંત-ગુણી વેદના નિગોદ મધ્યે છે. લગ્યજીવને નિગોદનું કારણ અજ્ઞાનદશા છે.

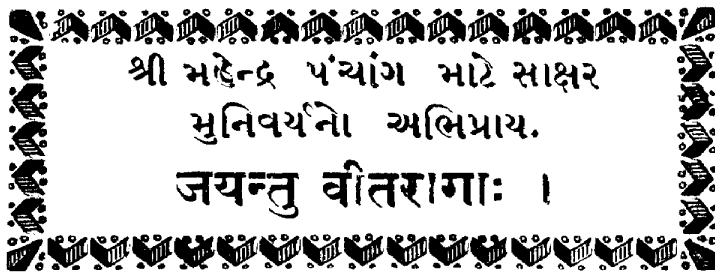
૫ સત્વપણું.

છ દ્રવ્ય એક સમયમાં ઉપજે, વિણસે અને સ્થિરપણુ છે; કેમકે ‘ઉત્પાદ-વ્યયદ્રુવયુક્તં સત્’ ઇતિ વચનાત્ સર્વમાં અગુરૂલધુનો ભેદ છે.

૬. અગુરૂલધુપણું.

દ્રવ્યોમાં જે અગુરૂલધુ પર્યાય છે તે છ પ્રકારની હાનિવૃદ્ધિ કરે છે. છ પ્રકારની વૃદ્ધિ (૧) અનંત ભાગવૃદ્ધિ (૨) અસંખ્યાત ભાગવૃદ્ધિ (૩) સંખ્યાત ભાગવૃદ્ધિ. (૪) સંખ્યાત ગુણવૃદ્ધિ (૫) અસંખ્યાત ગુણવૃદ્ધિ (૬) અનંત ગુણવૃદ્ધિ. છ પ્રકારની હાનિ (૧) અનંત ભાગહાનિ (૨) અસંખ્યાત ભાગહાનિ (૩) સંખ્યાત ભાગહાનિ (૪) સંખ્યાત ગુણહાનિ (૫) અસંખ્યાત ગુણહાનિ (૬) અનંત ગુણહાનિવૃદ્ધિ. ઉપજવાપણું. હાનિ વ્યય થવા પણું, સર્વ દ્રવ્યમાં ઉક્ત પ્રકારની વૃદ્ધિ તથા હાનિ સદા સમયે સમયે થઈ રહી છે.

ચોકસી,

“ શ્રી મહેન્દ્ર જૈન પંચાંગ ” ના સંબંધમાં મારા વિચારો જણાવવા પહેલાં મારે એક વાત સ્પષ્ટ કરી દેવી જરૂરી છે કે જ્યોતિષના વિષેનું મારું જ્ઞાન કશું જ નથી. તે છતાં પંચાંગના સૂત્રધાર મુનિ શ્રી વિકાસવિજયજીએ પ્રત્યક્ષમાં તેમના પંચાંગ વિષેની જે હકીકત મને સમજાવી છે તે ઉપરથી તેમજ હિંદુસ્તાનભરમાં ખગોળવિદ્યાવિષયક સૂક્ષ્મ જ્ઞાન ધરાવનાર અતિ અદ્યપસંજયક વિદ્વાનો પૈકીના એક શ્રીચુત પ્રો. હરિહર પ્રાણશંકર ભટ્ટ મહાશયના કથનાનુસાર “ શ્રી મહેન્દ્ર જૈન પંચાંગ ” ના વિષયમાં મારા વિચારો નીચે મુજબ છે.

આજે એક વાત અતિસ્પષ્ટ છે કે—ખગોળવિદ્યાવિષયક આપણા પ્રચલિત ગણિતમાં ઘણી જ ગરબડ છે અને તે આજની જ નહિ પણ સૈકાઓના સૈકાઓ થયાં ચાલી આવે છે. આ ગણિતના આધારે ગણતરી કરી જે જે વસ્તુ કહેવામાં આવે છે તે મુજબ આકાશમાં પ્રત્યક્ષ દર્શન કરતાં ઘણીખરી બાબતો રીતસર મળતી નથી એટલે ખગોળ વિષયક આપણું ચાલુ ગણિત અને તે દ્વારા તૈયાર થયેલ આપણા પંચાંગો દૂષિત જ છે. આ દશામાં પંદરમા સૈકાના પૂર્વાર્ધમાં વિદ્યમાન જ્યોતિર્વિદ્યાવિશારદ સમર્થ જૈનાચાર્ય શ્રી મહેન્દ્રસૂરિએ જેમ પ્રાચીન રૂઢ ગણિતને પડતું મૂકી પોતાની નવીન ગણતરી અનુસાર કામ લીધું છે તે પ્રમાણે આજે પણ થવું જોઈએ.

બીજી વાત એ પણ છે કે—આજે પંચાંગના નિર્માણ માટે જે ગણિતને આધારભૂત માનવામાં આવે છે, એ ગણિત સ્થૂલ હોઈ તેના આધારે જણાવેલ દરેક બાબતમાં ઘણો જ પ્રક પડે છે.

આ રીતે આજનાં આપણાં ચાલુ પંચાંગો ગણિતની વિસંવદિતતા અને તેનું સ્થૂલપણ એ જે કારણસર દૂષિત હોવાથી એ પંચાંગોને આધારે

૧૮૧

શ્રી આત્માનંદ પ્રકાશ.

કામ લેવાની રૂઠ પ્રણાલિકાને ચાલુ રાખવી એ આજના યુગમાં કોઈ રીતે યોગ્ય ન ગણવું જોઈએ.

શ્રી મુનિ વિકાસવિજયજીએ “ શ્રી મહેન્દ્ર જૈન પંચાંગ ”ના નિર્માણમાં જૈનાચાર્ય શ્રી મહેન્દ્રસૂરિકૃત યંત્રરાજ જેવા આર્ષ થંથ ઉપરાંત ખગોળ-શાસ્ત્રના છેલ્લામાં છેલ્લા સિદ્ધાંતો પ્રમાણે અને આધુનિક સૂક્ષ્મ વેધસામગ્રી-વડે લેવાયલા વેધો દ્વારા સિદ્ધ થયેલા અતિસૂક્ષ્મ ગણિતનો ઉપયોગ કર્યો છે. એટલે તેમણે જે જે વસ્તુ તેમના પંચાંગમાં જણાવી છે તે આકાશમાં પ્રત્યક્ષ દર્શન કરતાં ખરાબર મિનિટે મિનિટ મળી રહે છે. આ કારણસર એ અતિ જરૂરનું છે કે જૈન પ્રજાએ આ પંચાંગને જ અપનાવવું જોઈએ અને તિથિ વગેરેનું આરાધન આ પંચાંગને આધારે કરવું જોઈએ.

અહીં એ ખાસ વિચારવા જેવું છે કે આપણે પર્વતિથિ વગેરેનું આરાધન કરીએ કે શુભ મુહૂર્તને લક્ષીને પ્રવ્રજ્યા આદિ શુભ ધર્મકાર્યો કરીએ, ત્યારે ખરું જોતાં તે પર્વતિથિ કે તે શુભ મુહૂર્ત જ ન હોય તે આપણું પર્વારાધન કે આપણા શુભ ધર્મકાર્યો વસ્તુતઃ ફળવાન શી રીતે થઈ શકે ? એટલે જૈનપ્રજાએ પર્વતિથિ વગેરેના આરાધન માટે કે તીક્ષ્ણ આદિ ધર્મકૃત્યોનાં મુહૂર્ત માટે પ્રત્યક્ષ પ્રમાણથી સત્ય સાબિત થતા “ શ્રી મહેન્દ્ર જૈન પંચાંગ ” ને જ આધારભૂત લેખવું જોઈએ.

“ શ્રી મહેન્દ્ર જૈન પંચાંગ ”નું આજે કયું સ્થાન છે એ માટે એટલું જ કહેવું ખસ થશે કે જ્યોતિર્વિદ્યાવિશારદ જૈનેતર વિદ્વાનો આ પંચાંગની પ્રામાણિકતા વિષે તેમજ એના ગણિતની અતિસૂક્ષ્મતા વિષે નિષ્પક્ષપાતપણે પ્રશંસા કરે છે; એટલું જ નહિ પણ કેટલાક વિદ્વાનો “ શ્રી મહેન્દ્ર જૈન પંચાંગ ” નો પોતાના પંચાંગમાં અક્ષરશઃ ઉતારો સુદ્ધાં આપે છે.

અંતમાં હું એટલું જ કહું છું કે—જૈનપ્રજા માટે આ એક અતિ ગૌરવની વસ્તુ છે કે તેના જ એક જાયા જૈન સાધુએ આજ સુધી કોઈએ નહિ કરેલું એવું પંચાંગનિર્માણનું કાર્ય સફળપણે પાર ઉતાર્યું છે.

પાટણ. તા. ૨૭-૧-૧૯૩૮

સં. ૧૯૬૪ પો. વ. ૧૧

મુનિ પુણ્યવિજય.

૧-મહાવીરસ્વામીનો અંતિમ ઉપદેશ, (શ્રીઉત્તરાધ્યયન સૂત્રનો છાયાનુવાદ.) સંપાદક-ગોપાળદાસ જીવાભાઈ પટેલ. પ્રકાશક-જૈન સાહિત્ય પ્રકાશન સમિતિ ૮/૦ નવજીવન કાર્યાલય, અમદાવાદ. શ્રી પુન્યભાઈ જૈન ગ્રંથમાળાના ૧૩મા પુસ્તક તરીકે પ્રકટ થયેલ છે. જૈન આગમોમાં રહેલ જૈન દર્શનના અપૂર્વ તત્ત્વોનું આવી શૈલીથી અને બાળ અને જૈનજૈનેતર વિદ્વાનો સમજી શકે તેવી ગુજરાતી ભાષામાં છાયાનુવાદ આવી રીતે પ્રકટ થાય તે ખુશી થવા જેવું છે. અનુવાદક મદાશયે પોતાની પ્રસ્તાવનામાં મહાવીરસ્વામીનો આ છેલ્લો ઉપદેશ હતો તેમ જણાવે છે. પરંતુ તે મૂળ સૂત્ર તરીકે તો કબૂલ રાખે છે, છતાં પણ મહાવીરસ્વામીના શબ્દો ઉપરાંત તેમાં બીજા લેખકની કૃતિ પણ જણાવે છે. જૈન દર્શન મૂળ સૂત્રની બાબતમાં તેમ હોતું નથી, પરંતુ રીકા વગેરેમાં તેવું બનવાબેગ લાગે ખરું. પરંતુ મૂળ સૂત્રોમાં બીજા લેખકની કૃતિ છે કે નહિ તેનો ખુલાસો વિદ્વાન મુનિમહારાજ ને આગમના નિષ્ણાત જ કરી શકે, અથવા આ અનુવાદકના અનુમાનોનો યોગ્ય ખુલાસો તેઓશ્રી કરી શકે. આ ઉત્તરાધ્યયન સૂત્રના ૫૫ અધ્યયનો છે અને ૫૬ પ્રશ્નો અણપૂછ્યા લેખક જણાવે છે; પરંતુ જિનેશ્વર ભગવાન પોતાની દેશનામાં કે શિષ્યને ત્રિકાળજ્ઞાની હોવાથી જરૂર લાગતાં વગરપૂછ્યા પણ પ્રશ્નોનું પણ વિવરણ કરી શકે છે.

ઉત્તરાધ્યયન સૂત્રમાં કેટલાક અધ્યયનમાં સિદ્ધાંતિક વિષયો, કેટલાકમાં નવા દીક્ષિતોને કર્તવ્યનું જ્ઞાન કરાવવું અને વિવેક આવતાં તેમને સાવચેત રાખવાનું વગેરે છે. તેમજ ઉપદેશાત્મક ભાગ સિવાય કથાઓ પણ કેટલાક અધ્યયનોમાં આવી છે કે જેના વિના વસ્તુસ્વરૂપ સમજાઈ શકે નહિ, છતાં તે કથાવિભાગને લેખક દંતકથાઓ તરીકે જણાવે છે. દંતકથાઓ છે કે સત્ય કથાઓ તેનું નિરૂપણ જૈનેતર વિદ્વાન કરી શકે નહિ. તે તો આગમનું જ્ઞાન ધરાવનાર જ કરી શકે, તેમ ગમે તેમ હો પરંતુ એકંદરે અનુવાદ સરલ અને વાંચવા યોગ્ય લખાયેલો છે. અને અનુવાદકતાં વિદ્વાન મદાશય છે એમ તો અમારે કહેવું જોઈએ, જેથી આગમોનિષ્ણાત તરફથી આગમોના આવા છાયાનુવાદ પ્રકટ થાય તો અન્ય દર્શનકારો અને જૈનેતર વિદ્વાનોના પ્રશંસાપાત્ર અને જૈન દર્શન માટે વધારે ગૌરવવંતું થાય પણ હાલ તો તે દેખાતું નથી. કિંમત જ્ઞ. એક યોગ્ય છે.

વર્તમાન સમાચાર.

મુનિશ્રી દર્શનવિજયજી તથા મુનિ જ્ઞાનવિજયજી તથા મુનિશ્રી ન્યાયવિજયજી ઘણા વખતથી જે દેશમાં પ્રાયઃ જૈન ધર્મ શું તે નહિ જાણનારવાળા પ્રદેશ, પ. વાયવ્યપ્રાંત દિલ્હી, મેરઠ, અજમેર, સરઘના જિલ્લા વગેરેમાં અનેક કષ્ટ સહન કરી ધર્મપ્રચારનું કાર્ય કરી રહ્યા છે. ઘણા અજોનોને અને અન્ય ધર્મવાળાને જૈનમય ઉપદેશદ્વારા ખનાવી તેઓની શ્રદ્ધા ટકી રહે તે માટે નવા દેરાસર, વાંચનાલય, ઉપાશ્રય વગેરે ઉપદેશદ્વારા કરાવવાનો પ્રયત્ન પણ થઈ રહ્યો છે. હાલમાં મેરઠ જિલ્લામાંથી વિહાર કરી ભંભોરી, સરઘના, ગોલા, કીર્તીલી, સુજંદરનગર અને ખતોમી, વગેરે ગામોમાં અનેક માણસોને જૈન બનાવ્યા છે. ધરમંદિર, સ્વામીવાત્સલય, પ્રભાવના વગેરેવડે જૈન ધર્મનો સુંદર પ્રચાર કરી રહ્યા છે. હજી વિશેષ પ્રયત્ન ચાલુ છે. અન્ય મુનિમહારાજઓએ જૈનધર્મપ્રચારનું કાર્ય કરવાનો આ સમય છે. મુનિમહારાજઓનું આ સુંદર કાર્ય અનુકરણીય અને પ્રશંસનીય છે.

ભાવનગર શ્રી સંઘના અગ્રગણ્ય શ્રીયુત જીવરાજભાઈ ઝોઘવજી જોન્સર ન્યાઠ સાહેબ હાલમાં ભાવનગર રાજ્યની હાઈકોર્ટના ચીફ જજનું સર ન્યાયાધીશ સાહેબના ઉચ્ચ સ્થાન પર બિરાજમાન થયેલ હોવાથી શ્રી જૈનધર્મ પ્રસારક સભા તરફથી પોષ શુદ્ધ ૧૫ તા. ૧૬-૧-૩૮ ના રોજ મહેરબાન ભાસ્કરરાવભાઈ વિઠ્ઠલદાસ ભાવનગર રાજ્યના મહેરબાન ન્યુડીશીયલ આસીસ્ટન્ટ સાહેબના પ્રમુખપણા નીચે માનપત્ર આપવાનો મેળાવડો કરવામાં આવ્યો હતો. જુદા જુદા બંધુઓ તરફથી વિવેચનો થતાં મહેરબાન પ્રમુખ સાહેબના વિદ્વત્તાપૂર્ણ વિવેચન બાદ ચા-ટિક્કિન લઈ મેળાવડો વિસર્જન થયો હતો.

શ્રી પવિત્ર શત્રુંજય તીર્થનો છ-રી પાળતો શ્રી જમનગરથી નીકળેલો સંઘ.

માગશર શુદ્ધ ૪ ના રોજ શ્રી શત્રુંજય તીર્થનો છ-રી પાળતો સંઘ શેઠ પોપટ-લાલ ધારશીભાઈના તરફથી સંઘ કાઢવામાં આવ્યો છે. સાંભળવા પ્રમાણે ત્રણુશે થાણા સાધુસાધ્વી મહારાજ, શુભારે બારશે શ્રાવકશ્રાવિકાના સમુદાય સાથે દળદબાજયો શ્રીસંઘ રાજકોટ, જુનાગઢ, વેરાવળ, પ્રભાસ, ઉના, મહુવા, તળાજી થઈ માહ વદિ ૧ ના રોજ શ્રી પાલીતાણા મુકામે પ્રવેશ કરશે. કેટલાક શહેરની પ્રશંસા પામતો, સંઘનો માન-પત્રાદિથી સત્કાર પામતો, યથાશક્તિ ધાર્મિક ખાતાને આર્થિક સહાય આપતો આ સંઘ બહોતિર દિવસે શ્રીસિદ્ધાચળજીના દર્શનભક્તિ ભાવનાનો લાભ લેશે. આવા છ-રી પાળતા સંઘોથી અનેક ગામ શહેરોની સ્થિતિ અને જરૂરીયાતનું જાન થતાં તે તે સ્થાનોને યોગ્ય સહાય મળે. આવા સંઘોથી શાસનપ્રભાવના કેવી અને કેટલી થાય છે તે તે દષ્ટિએ જોનારને માલમ પડે છે.

૧૮૪

શ્રી આત્માનંદ પ્રકાશ.

ઓનરરી સેક્રેટરીપદ.

શ્રીયુત વિકૃતદાસભાઈ મૂળચંદ બી. એ. ને શ્રી જૈન આત્માનંદ સભા ભાવનગરે તા. ૧૬-૧-૧૯૩૮ ના રોજ જનરલ કમીટી મળતાં સભાના (એક વધારે) સેક્રેટરીપદ ઉપર નિમ્ણ છે. સભા આશા રાખે છે કે તેઓ તે પદે રહી સભાની સેવા કરી ઉજ્જવળ કીર્તિ પ્રાપ્ત કરે.

ભાવનગર નિવાસી શેઠ માણેકચંદભાઈ જ્ઞેચંદભાઈ:

શહેર ભાવનગરના વતની અને મુંબઈ વેપારાર્થે રહેતાં શેઠ માણેકચંદભાઈ ભાવનગરના એક દેવગુરૂધર્મના અનન્ય ઉપાસક અને દાનવીર નરરત્ન જૈન છે. પૂર્વ પુણ્યથી મળેલ અને વધતી જતી લક્ષ્મીનો દેવગુરૂધર્મની સેવાભક્તિ નિમિત્તે પ્રસંગે પ્રસંગે ઉદારતાપૂર્વક, નિરભિમાનપણે, કીર્તિના અભિલાપાની દરકાર વગર દરેક ધાર્મિકઆત્મામાં દેવભક્તિ, સાહિત્યઉદ્ધાર, લાઘ્યેરી સ્થાપના, ભોજનશાળા વગેરે જેવા દરેક ક્ષેત્રમાં ધનનો વ્યય કરી પુણ્ય બાંધી રહ્યા છે. હાલમાં શ્રી કદંબગિરિ તીર્થ ઉપર તૈયાર થતાં

જિનાલયમાં પ્રભુપ્રતિષ્ઠાનું માંગલિક કાર્ય કરવા રૂપીયા અગીયાર હજારનો નકરો આપી પ્રતિષ્ઠા કરવાનો આદેશ જામનગરથી છ-રી પાળતા નીકળેલા શ્રીસંઘ સમક્ષ માંગરોળ મુકામે લીધો છે. મનુષ્યજન્મનું સાર્થક, સુકૃતની લક્ષ્મીનો સદ્વ્યય અને પુણ્યાનુબંધી પુણ્ય આ રીતે મેળવી શકાય છે. તેઓની ઉદારતા, ધાર્મિક ભાવના વગેરે માટે આ સભા ધન્યવાદ આપે છે અને ભવિષ્યમાં દીર્ઘાયુ થઈ વિશેષ ધાર્મિક કાર્યો કરી પુણ્ય મેળવે એમ ઇચ્છીએ છીએ.

શ્રી વીશ સ્થાનક તપ પૂજા (અર્થ સાથે.)

(વિસ્તારપૂર્વક વિવેચન તથા મંડળ સહિત.)

વિસ્તારપૂર્વક વિધિ-વિધાન, નોટ, ચૈત્યવંદન, સ્તવનો, મંડળો વગેરે અને સાદી સરલ ગુજરાતી ભાષામાં અર્થ સહિત અમોચે પ્રકટ કરેલ છે. વીશ સ્થાનક તપ એ તીર્થંકરનામકર્મ ઉપાર્જન કરાવનાર મહાન તપ છે. તેનું આરાધન કરનાર જડેન તથા બંધુઓ માટે આ ગ્રંથ અતિ મહત્વનો અને ઉપયોગી છે. શ્રી વીશ સ્થાનક તપનું મંડળ છે, તેમ કોઈ અત્યાર સુધી જાણતું પણ નહોતું, છતાં અમોચે ઘણી જ શોધખોળ કરી, પ્રાચીન ઘણી જ જૂની તાડપત્રની પ્રત ઉપરથી મોટો ખર્ચ કરી, ફોટો જ્લોક કરાવી તે મંડળ પણ છપાવી આ બુકમાં દાખલ કરેલ છે. આ એક અમૂલ્ય (મંડળ) નવીન વસ્તુ જિનાલય, ઉપાશ્રય, જ્ઞાનભંડાર, લાઘવેરી અને ઘરમાં રાખી પ્રાતઃકાળમાં દર્શન કરવા લાયક સુંદર ચીજ છે.

જોયા કાળો ઉપર સુંદર ગુજરાતી ટાઇપમાં છપાવી સુશોભિત બાઈ-ડીંગથી અલંકૃત કરવામાં આવેલ છે છતાં કિંમત બાર આના માત્ર રાખવામાં આવેલી છે. પોસ્ટેજ જુદું.

નવા પ્રકટ થયેલા ગુજરાતી ગ્રંથો.

- ૧ શ્રી સામાયિક સૂત્ર, મૂળ ભાવાર્થ વિશેષાર્થ સહિત. શ. ૦-૨-૬
- ૨ શ્રી દેવસિરાર્થ પ્રતિક્રમણ " " શ. ૦-૧૦-૦
- ૩ શ્રી પંચપ્રતિક્રમણ સૂત્ર " " ગુજરાતી તથા શાસ્ત્રી બંને અક્ષરોવાળી બુક. (શ્રી જૈન એન્સાયક્લેશન મોડેલ જૈન પાઠશાળાઓ માટે મંજુર કરેલ). શ. ૧-૪-૦ શ. ૧-૧૨-૦.
- ૪ શ્રી શત્રુજય તીર્થનો પંદરમો ઉદ્ધાર અને સમરસિંહ. શ. ૦-૨-૦
- ૫ શ્રી શત્રુજય તીર્થ વર્તમાન ઉદ્ધાર અને કર્માશાહ ચરિત્ર પૂજા સાથે. શ. ૦-૪-૦
- ૬ શ્રી તીર્થંકર ચરિત્ર. (ભાષાંતર) શ. ૦-૧૦-૦
- ૭ શ્રી વીશ સ્થાનક પદ પૂજા (અર્થ, વિધિ-વિધાન, યંત્રો, મંડળ વગેરે સહિત). શ. ૦-૧૨-૦

છપાતાં ગ્રંથો.

- ૧ ધર્માભિયુદય (સંવપતિ ચરિત્ર.) ૨ શ્રી મલયગિરિ વ્યાકરણ.
- ૩ શ્રી વસુદેવહિંદિ ત્રીજો ભાગ. ૪ શ્રી ગુણચંદ્રસૂરિકૃત શ્રી મહાવીર ચરિત્ર ભાષાંતર
- ૫ પાંચમો કુટ્ટો કર્મગ્રંથ. ૬ શ્રી બૃહત્કત્પ ભાગ ૪

Reg. No. B. 431.

શ્રી બૃહત્કદપસૂત્ર ત્રીજો ભાગ.

(પ્રથમ ઉદ્દેશ)

(શ્રી ભદ્રાબાહુ સ્વામીપ્રણીત સ્વોપનિર્ણય સહિત અને
શ્રી સંઘનાસગણિ ક્ષમાશ્રમણ સંકલિત ભાષ્ય સહિત)

અતિમાન્ય આ છેદસૂત્રનો આ ત્રીજો ભાગ પ્રાચીન ભંડારો અને લિખિત તાડપત્રીય પ્રતો સાથે રાખી અનુપમ પ્રયત્ન સેવી સાક્ષરવર્યો મુનિરાજ શ્રી ચતુરવિજયજી મહારાજ વથા મુનિરાજ શ્રી પુણ્યવિજયજી મહારાજે સંશોધન કરી તૈયાર કરેલ છે, કે જેમાં કદપાધ્યયન ટીકામાં પ્રથમ ઉદ્દેશની પરિસ્થિતિ કરવામાં આવેલ છે. અમારા પ્રાચીન સાહિત્ય (સંસ્કૃત-પ્રાકૃત)ના પ્રકાશનોમાં પ્રસ્તાવના, નિવેદનો ગુજરાતી ભાષામાં પ્રકટ કરવામાં આવે છે કે જેથી તે તે ગ્રંથોના અબ્જ ભાઈઓ વગેરે આમાં શું વિષય છે, સંશોધનકાર્યમાં કેવો પરિશ્રમ સેવી સંપાદક મહાપુરૂષો સાહિત્યસેવા અને જૈન સમાજ ઉપર કેવો ઉપકાર કરી રહેલ છે તે માલમ પડે.

આ ગ્રંથમાં આવેલ વિષયો માટે ટીકાકાર મહારાજે તેના સ્થાનદર્શક જે આગમો આવેલ છે તે પ્રમાણેના સ્થાનદર્શક ગ્રંથો અને પ્રકાશકોની નામસૂચિ, વિષયાનુક્રમ, પાઠાંતરો, ટિપ્પણીઓ વગેરે આપી વાંચક, અભ્યાસીવર્ગને માટે સરલ બનાવેલ છે. જ્ઞાનભંડારોના સુંદર શણગારરૂપ થવા સુંદર શાસ્ત્રીલીપીથી ભંચા, ટકાઉ કાગળો ઉપર શ્રી નિર્ણયસાગર પ્રેસમાં મોટો ખર્ચ કરી સુશોભિત કપડાના બાઈડીંગથી અલંકૃત કરવામાં આવેલ છે.

આવું પ્રાચીન સુંદર અને શુદ્ધ સાહિત્ય માત્ર આ સભા જ પ્રકટ કરે છે. જૈન અને જૈનેતર વિદ્વાનો, હિંદની કોલેજના નિષ્ણાત પ્રોફેસરો, ભાષાશાસ્ત્રીઓ પાશ્ચિમાત્ય વિદ્વાનો મુક્તકંઠે પ્રશંસા કરી રહેલ છે. કિંમત રૂ. ૫-૮-૦ સાડા પાંચ રૂપીઆ. પોસ્ટેજ જુદું.

લખો.

શ્રી જૈન આત્માનંદ સભા—ભાવનગર.

પ્રથમ અને બીજા ભાગની ઘણી થોડી નકલો સીલીકે છે માટે જલ્દી મંગાવો, પછી મળવી મુશ્કેલ છે.

આનંદ પ્રિન્ટિંગ પ્રેસમાં શેઠ દેવચંદ દામજીએ છાપ્યું.—ભાવનગર.